

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.265/2015/22. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. évi március hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Végzést:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. június hó 12. napján kihirdetett 20.B.1039/2011/224. számú ítéletét I. rendű vádlottal szemben helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban I. rendű vádlottat érintően felmerült 113.967 (száztizenháromezer-kilencszázhatvanhét) forint büntügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 2015. június 12. napján kelt 20.B.1039/2011/224. számú ítéletében I. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdése szerinti kábítószer-kereskedelem büntette miatt 6 év szabadságvesztésre és 8 év Magyarország területéről történő kiutasítására ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, és a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, elkobzásról, vagyoneklobzásról és a bűnjelekről; kötelezte továbbá a vádlottat 1.175.329,- Ft büntügyi költség megfizetésére, míg az azt meghaladó 1.554.735,- Ft. büntügyi költséget az állam visel.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosításért, I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.435/2015/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az elsőfokú bíróság által kiszabott ítéletet eltúlzottan enyhének tartotta, ezért annak súlyosítását látta indokoltnak, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifogásolta M tanúvallomásának felolvasással történő bizonyítási eljárás részévé tételét, amelyre az erre vonatkozó bizonyítási indítvány hiányában került sor. Kifogásolta a vádlottnak a nyomozás során gyanúsítottkénti kihallgatását, amelyre védő jelenléte nélkül úgy került sor, hogy erről szabályszerűen az ügyvédet nem értesítették. Kérte ezért e vallomások kirekesztését a bizonyítékok közül. Nem tartotta elégségesnek az igazságügyi orvos-szakértő véleményét vádlott kábítószer függősége tekintetében,

mivel az nem volt alkalmas a függőség megcáfolására. Felhívta a figyelmet a korábbi büntetőtörvénykönyv alkalmazása esetében a kábítószerfüggő elkövető cselekményének enyhébb elbírálhatóságára. Kifogásolta a II. pontban az álláspontja szerint érdektelennek nem tekinthető török állampolgárságú tanúk vallomásának figyelembevételét.

Elsődlegesen ezért védence felmentését kérte a kábítószer-kereskedelem büntette alól, másodlagosan legfeljebb a kábítószer birtoklása megállapítását. Utóbbi esetben a kábítószer függőkre vonatkozó enyhébb rendelkezések alkalmazásával enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő írásban benyújtott fellebbezését fenntartotta, melyet annyiban egészített ki, hogy álláspontja szerint védence előzetes letartóztatása nem indokolt, mert annak szabályait nem szegte meg, az eljárás során szabályt nem sértett. Bizonyítási indítványt terjesztett elő a nyomozás során kirendelt védő tanúkenti meghallgatása iránt annak tisztázására, hogy az eljárási cselekményre az értesítése szabályszerűen történt-e. Kérte továbbá M tanú megidőzését és a másodfokú eljárásban történő meghallgatását.

I. r. vádlott felszólalásában elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését, a kiutasítás mellőzését és szabadlábra helyezését kérte. Ártatlannak vallotta magát és felhívta a figyelmet arra, hogy II. r. vádlott a valódi bűnös, akivel szemben az eljárás felfüggesztésre került.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a bejelentett többirányú fellebbezésekre figyelemmel a Be. 348. § (1) bekezdés a) pontja alapján bírálta felül I. r. vádlott tekintetében. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. A Fővárosi Törvényszék a vádlott nyomozás során tett vallomásait értékelve helytállóan állapította meg, hogy I. r. vádlott első két kihallgatása alkalmával nem történt meg a védő szabályszerű értesítése, melyből következően a 2010. augusztus 10-i és 31-i kihallgatás során elmondottak bizonyítékként valóban nem vehetők figyelembe (elsőfokú ítélet 11. oldal 2. bekezdés). Nem tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a 2010. november 16-i meghallgatás során elhangzottakat törvényes bizonyítékként vette figyelembe, hiszen épp a védő által írt kimentésből megállapíthatóan ez alkalommal az értesítésről időben tudomást szerzett (ugyanott a lap alja). E körülményre figyelemmel önmagában sem indokolt a kirendelt védő tanúkenti kihallgatása, akit e körben a Be. 81. § (1) bekezdés b) pontjának tilalmazó rendelkezésére figyelemmel különben sem lehet meghallgatni. Ugyancsak nem sértett az elsőfokú bíróság eljárási szabályt, amikor felolvasta az ismeretlen helyen tartózkodó M tanú vallomását a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontjának törvényi felhatalmazására tekintettel, melynek elvégzésére erre vonatkozó indítvány nélkül, hivatalból is helye van. E tanú másodfokú eljárásban való megidőzésére és meghallgatására épp ismeretlen helyen tartózkodása okából nem kerülhet sor. Az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítvány sem alapos.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és a bizonyítási eljárás során kihallgatta mindazokat a tanúkat, ismertettette az igazságügyi vegyész szakértői véleményt - utóbbit helyesen kiegészítetett -, azokat a releváns okiratokat, amik az ügy elbírálása szempontjából jelentőséggel bírtak. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az csupán annyiban szorul pontosításra a tényállás I. pontjában, hogy épp vegyész szakértői vélemény alapján annak külön-külön rögzítése is indokolt, hogy a vádlottól a Sziget fesztiválon, illetve az ugyancsak a tulajdonát képező, de a ... szám alatti lakásban lefoglalt kábítószer mekkora tömegű és hatóanyag tartalmú. Az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjának II. tételébe ütköző megalapozatlanságát a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja - az iratok tartalma - alapján az alábbiak szerint orvosolta:

I. r. vádlott ruházatából és a kezében tartott táskából lefoglalt 512 darab Extasy hatóanyag tartalma önmagában meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, annak minimálisan 100,6 %-a volt. Az ezt meghaladó marihuána delta-9-THC hatóanyag tartalma pedig mintegy 1 %-al növelte ezt az értéket, vagyis 1,1-szeresen haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát.

A szám alatti lakásból lefoglalt Extasy tabletta amfetamin tartalma a jelentős mennyiség alsó határát közel 5,4-szeresen haladta meg.

A vádlottól lefoglalt és értékesítés céljából tartott kábítószer együttes hatóanyag tartalmának elsőfokú bíróság által megállapított értékét a 4. oldal 2. bekezdés utolsó sorában annyiban pontosítja, hogy az mintegy 6,5-szeresen haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát.

A tényállás előbbi kiegészítését a másodfokú bíróság azért tartotta indokoltnak, mert az előbbieket szerinti adatokat csupán részben tartalmazta az elsőfokú bíróság ítélete a tényállás I. pontjában (3. oldal utolsó - 4. oldal 2. bekezdése). Ahogyan arra a másodfokú bíróság a tényállás kiegészítése körében utalt, a I. r. vádlottól a Sziget fesztiválon lefoglalt kábítószer hatóanyag tartalma is meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát - összességében mintegy 1 százalékkal. E kábítószer és a lakásban megtalált kábítószer összesített hatóanyag tartalma az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott N igazságügyi vegyész szakértő szakvéleményéből állapítható meg (10. oldal 2. bekezdés - 11. oldal 1. bekezdés).

Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást hibamentesen állapította meg, amely irányadó a másodfokú eljárásban is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve mutatta be, hogy miért tartotta elfogadhatatlannak I. r. vádlott tárgyaláson előterjesztett védekezését, és mely bizonyítékok igazolják, hogy az I-II. tényállási pontokban lefoglalt kábítószer e vádlotté volt. E körben kiemelt jelentősége van a lefoglalásról készült jegyzőkönyvnek és a budapesti lakás házkutatásáról készült jegyzőkönyvnek (9. oldal 2. bekezdés, 10. oldal 3. bekezdés).

Ugyancsak kábítószer lefoglalására került sor a II. pontban is, és az elsőfokú bíróság által fogyanatosított bizonyítás eredményeként kétséget kizáró bizonyossággal volt megállapítható, hogy a kábítószer I. r. vádlotthoz volt köthető. Összességében a másodfokú bíróság megállapította, hogy nem foghat helyt a vádlott bűncselekmény elkövetését tagadó védekezése, azt minden tekintetben cáfolta az elsőfokú bíróság iratszerű, a védekezést minden pontban megcáfoló indokolása.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett I. r. vádlott bűnösségére és cselekményét helyesen minősítette a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat (3) bekezdés szerinti kábítószer-kereskedelem büntettének. E minősítés alkalmazása során nem tévedett, amikor az 1/2007. Büntető jogegységi határozatra hivatkozva törvényi egységként bírálta el a I. és II. tényállásban írt bűncselekményt. A II. pontban írtak szerint I. r. vádlott 2010. májusától 2013. decemberéig folytatott kábítószer-kereskedői tevékenységet, mely időszakba bele tartozott a 2010. augusztus 9. napján terhére rótt I. pontban írt cselekmény. A két ügy egyesítése folytán a cselekmények együttes elbírálása is lehetővé vált, és figyelemmel arra, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlott a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó összesített hatóanyag tartalmú kábítószerre folytatta a kereskedő tevékenységét, nem volt törvényes ok az eltérő minősítés megállapítására.

Az elsőfokú bíróság helytállóan sorolta fel a bűnösségi körülményeket. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy - határozott időtartamú szabadságvesztés alapul vételével - nem volt ok a középértéknek megfelelő, avagy ehhez közelítő büntetés kiszabására, ugyanakkor a törvényi

minimum szerinti vagy még enyhébb büntetés alkalmazása sem indokolt. A vádlott családja nem Magyarországon él, így nincs olyan kötődése, melyre tekintettel a kiutasítását mellőzni kellene, melynek tartama ugyancsak nem mondható eltúlzottnak.

Az előbbi indokok alapján a másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a járulékos kérdésekben való határozathozatal, kiemelten a vagyonekbevonás alkalmazására is a törvénynek megfelelő. A másodfokú bíróság érdemi határozatára figyelemmel a vádlott előzetes letartóztatása megszűnt.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 386.§ (1) bekezdésére figyelemmel további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2016. március hó 22. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

dr. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.1039/2011/224. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.265/2015/22. számú végzése folytán I. r. vádlott tekintetében 2016. március 22. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. március 22.

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő